

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΤΙΑΔΙΑΣ

Η ΒΑΡΚΟΥΛΑ

Ριγμένη 'στ' ακρογιάλι ή πλανημένη Βαρκούλα, σ' αν έρείπειο του χρόνου, Έκείτετο ως τάχως σκελεθρωμένη Κομμάτι της ζωής, ξεσκλεϊδι πόνου.

Άνεμοι 'στος άρμους τους ραγιτιμένους, Πατώντας 'π' την πλώρη ως 'στην πρόμη, Περνούν κ'ι παίρνουν πόθους πεθαμένους. Περνούν, σ' αν έρκα τρώγοντας άγρημι...

Τ'η κόματ' άπκλ' ή μηχανασμένα Φιλούνε τ'η Βαρκούλα ή τ'η χτυπάνε — Τ'η μυστικά της παίρνουν νεκρωμένα Κ'ι 'στό βουθ' τον άρνουο τ'η π'νε...

Μ'η τ'όρα οί ξυλοκόποι τ'η χαλούνε : 'Ο Γέρω-Ναύτης είπε 'στ'η παιδιά του : Τ'η κόκκαλά του θέλουν ν'ά κλειστούνε 'Στ'η ζύλα, που έγρον κλειση τ'η καρδιά του...

Κ'ι τ'όρα νεκροκρέββατο 'στό μνημα 'Αγωνίστη ή Βαρκούλα μέσα έβ'αφτη, Ν'ά τ'αξειδούη κ'ιόμα, δίχως κόμα, 'Στ'ητέλειοτο τ'αξειδι με τον Ναύτη !

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

'Στ'η ξοδι του έρθ'ς ο Ναύτης πλέει : Νεκροποιοι τ'η κόματ' άκλουθ'νε : 'Αναμλλ'ιάρης 'Ανεμος τον κλείει : Κ'ι 'οί Στενωχοί τ'ης Ξενιτει'ς βοηθ'νε . Σπέτες :

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Η ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΦΟΝΕΥΕΙ

'Ο αγαπητός «Νουμάς» θ'ά μου παραχωρήσ'η μ'ιαν στήλην, έλπίζω, διά ν'ά εκθέσω εις αυτήν μ'ιαν γνώμην μ'η ή οποία ήμπορεί ν'ά συζητηθ'η παρ'ά των άρμοδιών, όταν περιώσειτ'η καιρός από τ'ας τόσας άσχημίας, τ'ας έθνικωτάτας όντως, τ'ας άποστερεώσας από τ'ους περιηήμους άρμοδίους μας και α'υτάς τ'ας π'ός φαγητόν και ύπνον άπαιτουμένας ώρας. Διά ν'ά μη μακρογορώ εις άνεμωλίους προλό-

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑΣ

ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ

Ο ΑΡΡΑΒΩΝ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

έρειπει τ'ης άρχίας δόξης και θαυμάσια άγάλματα τ'ά όποια τ'η γ'όμα άποδίδοι εις τ'ης ήμέρας τ'η φ'ως ! Αίμουλι ! Ζήτω ή 'Ελλάς !

ΚΕΦ. Ε'.

«Είμαι εγώ τ'η κάλλος και ή ένσάρκωσις του όνειρου...είμαι εγώ ή άνίκητος και ή άκαταμάχητος !...»

'Η θάλασσα έμπαρμόρυσσε, πρ'οβηνική και σμαράγδινοσ πλανώσα χειμάρρους σελαγίζοντας άργύρου, είδος ζωογόνου δρόσου μυρωμένης με τ'ην άλμυράν του ώκεανού άνηπνοήν, δ'είσταλλε ήδονικώς τ'ους πνεύμονας, καθ'ιρίζουσα τ'ην ψυ-

χους είσέρχομαι κατ' ε'υθείαν εις τ'ου θέματος μου τ'ην ούσαν : Προχθ'ς κατέπεδεν ο τοίχος μ'ις γαιανθοκαποθήκης έν Πειραι'ι και έτάφησαν 'π' αυτήν τρεις δυστυχείς έργάται. 'Εκπ'ηθήσαν ε'υθύναι διά τ'ην τριπλήν αυτήν άνθρωποκτονίαν, διά τ'ην εκ προμελέτης άνθρωποκτονίαν, από τ'ην ιδιοκτίτην του έπιμορρεπου τοίχου ;

Μη σ'ας εκπλήξ'η ο χαρακτηρισμός τ'ης πράξεως. Δέν πρόκειται περί τυχαίου δυστυχήματος, αλλά περί άνθρωποκτονίας και δι' εκ προμελέτης — και άμέσως σ'ας τ'η έξηγ'ω. 'Ο έν λόγω κύριος—Σταθάτος, νομίζω, π'ώς ονομάζεται—όταν έκτιζε τ'ην άποθήκην του είχεν 'π' όψιν του βεβαίως, ότι έν αυτή ή έναιποθηκ'εωσ'η π'ράγμα βαρύ, συνεπ'ώς ώφειλε ν'ά κατασκευάσ'η τ'ους τοίχους σ'επ'ωτάτους διά ν'αντέχουν εις τ'η βάρος που θ'άκουμιθ'οσε έπάνω των.

Δέν τ'η έπραξεν όμως, ίσως εκ κακών υπολογισμών, ή—όπερ ε'ινε και τ'η πιθανώτερον—διά ν'ά μη έξοδεσ'η πολλά χρήματα. 'Ο τοίχος λοιπόν κατέπεσε, τρεις άνθρωποι έτάφησαν 'π' αυτόν, ο κ. Σταθάτος μένει άκαταδίωκτος και α'ι έήμεριδες τον τριπλούν αυτόν φόνον τον άναγράφουν ως τυχαίον δυστύχημα.

'Αν οί Νόμοι ήσαν άνθρωπινώτεροι και δικαιοτεροι, τί θ'ά συνέβαινε ; 'Ο ιδιοκτίτης τ'η καταρείσαντος τοίχου θ'ά έστ'ηρο εις τ'ας φιλακίας, θ'ά έπ'ερνούσεν από τ'η Κακουργιοδικεϊον, θ'ά καταδικάζετο, α'ι δε οικογένεια τ'ων άτυχών θυμάτων, α'ι όποιαί έχασαν τ'η στήν'ημάτι των και θ'ά μείνουν εις τ'ης πέντε δ'ρομους, θ'ά είχαν όλα τ'η δικαιώματα ν'ά κινήσουν κατ'ά τ'ου ως δολοφόνου πλέον χαρακτηρισζόμενου αυτού κυρίου, πολιτικήν άγωγήν, άπαιτούσαι τ'ην άνάλογον χρηματικήν άποζημίωσιν. 'Η Πολιτεία λοιπόν διά τ'ης άτελείας τ'ων Νόμων τ'ης έδολοφόνουσε προχθ'ς εις τον Πειραι'ά τ'ους τρεις άτυχείς έργάτας.

Θέλειτε ν'ά σ'ας άπαριθμ'σω και άλλα έγκλήματα ; Τ'η από ρουθ'ρος θ'ίματα ή Πολιτεία τ'η φιλοτεχνεί και α'υτά. 'Ως πλημμέλημα δικάζει τ'ην π'ράξιν των άρματοδρομοώντων, ως άμέλειαν τ'ην χαρακτηρίζει, έ'ω ή ε'ινε και α'υτή καθαρότατος φόνος εκ προμελέτης, άφ'ου ο οδηγών μ'ιαν ήμαζαν έντός τ'ης πόλεως και παρορμ'ών εις άκατάσχετον όρμην τ'ης ίππους τ'ης, γνωρίζει πο'ν καλ'ά ότι ε'ινε άδύνατον ν'ά μη καταδυντ'ρήσ'η υπό τ'ους τροχούς τ'ης κανέναν άντίποπτον διαβάτην.

Τρίτον έγκλημα τ'ης Πολιτείας, ε'ινε τ'η από κ'ριώματα, δυστυχήματα, α'ι περιήνημοι δηλαδή σκαλωδιές των οικοδομών, α'ι όποιαι εις μέν τ'ους έπ' α'ιτών έραζομένους χρησιμεύουν ως καιάδα, εις δε τ'ους 'π' α'ιτάς διερχομένους ως σπάθαί του Δαμοκλέους, των όποιων ή τ'ρίχα άπειλεί από στιγμής εις στιγμήν ν'ά κοπ'η και ν'ά τ'ους φιλοδορ'ήσ'η των θ'ανάτων. 'Υπάρχει κ'ιποιον τμήμα, άποτελούμενον από μηχανικούς, εις τ'η 'Υπουργεϊον των 'Εσωτερικών, αν δέν άπατώμαι. 'Υπάρχει και κ'ιποιος μηχανικός

άπεσπασμένος εις τ'ην Διεύθυνσιν τ'ης 'Αστυνομίας. Δέν μου λέγετε, σ'ας παρακαλώ, έπ'ερπε ή όχι ν'ά ε'ινε ύποχρεωμένοι οί κύριοι α'υτά ν'ά επιθεωρούν κάθε σκαλωσιών, ήτις άνεγείρεται, και ν'ά διατάσσουν τ'ην διάλυσιν τ'ης, αν εξακριβώσουν τ'ην κατασκευήν τ'ης πλημμελή ;

'Η κλοπή του χειμωροεϊου Κωνσταντάρα. 'Εδ'ω ή Πολιτεία συλλαμβάνεται, όχι πλέον δολοφονούσ'η, αλλά κλέπτουσα. 'Αν υπ'ήρχε 'Αστυνομία — και ή Πολιτεία ε'ινε ύποχρεωμένη ν'ά έχη 'Αστυνομία, άφ'ου οί πολίται, φορολογούνται και δι' α'υτόν τον σκοπ'ον—οί λωποδύται, όσον θ'ορασ'εις και αν ύποτεθ'η ότι ήσαν, δέν θ'ά έπι ληούσαν ποτέ ν'ά απογυμνώσουν ένα κατάστημα, κείμενον εις κεντρικώτατον μέρος τ'ης πόλεως, καταλλήλως φ'ινοφ'όμενον.

'Η Πολιτεία λοιπόν άπεγίμνωσε τ'η κατάστημα, και άπορώ διότι δέν είδα άκόμη δημοσιεύόμενον ότι ή ληστευθέντες ήμποροι έκίνησαν άγωγήν κατ'ά τ'ης Πολιτείας άπαιτούντες παρ' α'υτ'ης τ'η άντίτιμ'ον των κλαπέτων όπως δέν άπορώ καθόλου διότι δέν παρητήθη, κατόπιν τ'ης κ'ι π'ης α'υτ'ης, ο κ. Γενήσερλής. Δυστυχ'ως ή ψυχή μου δέν χαρακτηρίζεται διά τ'όσην μη μ'ας άπ'του φιλοτιμίαν.

Είχα ν'ά σ'ας αναφέρω και άλλα πολλά άκόμη παρ'μοίας φ'ύσεως έγκλήματα τ'ης Πολιτείας, αλλά τ'η παραλείπω ως ε'υκόλως έννοούμενα. Σ'ας έδωσα μόνον τ'ας μ'ιτας, τ'η καλοήπια δηλαδή και σ'εις εις α'υτά ήμπορ'ήτε ν'ά χ'ίσετε όσα έγκλήματα θέλετε. Α'ι μ'ιται ε'ινε στερεώταται. 'Ως έν έπιλόγ'η το' άνωτέρω, ε'ιλικρινούσ'η πάντοτε, άρθροι θ'ά μου έπατρέψ'ετε ν'ά προσθέσω και μ'ιαν πεποθ'θσιν ριζωθεισ'αν από πολλού εις τ'ην ψυχ'ήν μου, ότι τ'ους Νόμους εις τ'ην πατρίδα μας το'λάχιστον, μ'ίνεται, δέν τ'ους έκαμαν άνθρωποι δι' άνθρωπους, αλλά θηρία, σ'ίχι πάλιν διά θηρία, αλλά δι' άνθρώπους δυστυχ'ως.

ΣΟΛΩΝ ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΜΑΙΤΕΡΑΪΚ'Η

IV

Τρεις κορώνες μάλαμ'α είχενε κ'ι 'άπορ'ι : Κ'ι σ'ε ποιόν τ'ης έδωκε τ'η μ'ατες ή κόρη ; Στ'ος γονηούς τ'ης δίνει μ'ιά—μάρη Μοίρα γράφει !— Κ'ι τ'ης αγοράζουν δυθ' δ'ύχ'η από γ'ροσάκι Κ'ι 'τα με τ'ην άνοιξιν έμεινε κλεισμένη.

Εις τ'ους αγαπητικούς τ'ης μ'ιάν ή κοπέλα δίνει : 'Ασημένιους παίρνουν τρεις άλυσσους έκείνοι : Κ'ι 'ταν τ'η Φθινόπωρον δλο άλυσσομένη.

'Αλλη μ'ιά τ'ην έκκαμ'ε χ'άρι στ'η παιδιά τ'ης : Σιδεροχ'ακ'άδες τρεις π'ήραν—συρορά τ'ης !— Τ'η χειμ'ων πέρσσε σιδεροδεμένη.

ΑΓΙΣ. ΘΕΡΟΣ

χ'ήν, και διακ'ύνουσα τ'ην χ'αράν και τ'ην έλπίδα επί τ'η μέλλον. 'Ο νέος νευτικός κλίμων από τ'ης π'όμνης του κατ'αδρομικού, ή'ρρανε τ'ους όρθ'αλμούς και τ'ην ψυχ'ήν του εις τ'ην έορτήν του αγαπητο'ου στοιχείου του, και εκορ'ένυτο φωτός και χ'ρωμάτων.

Κ'ατι έπλημμύριζε και τ'ην ιδικήν του ψυχ'ήν με δρόσον και άγνόητη. Μεγάλα θαλάσσια πτηνά, άλβατρος και θαλασσοβάται διέγραφον κύκλους άνωθεν των κυμάτων, κ'ρώζοντα δι' γορ'ας φωνής και ακολουθούντα τον ύπόλευκον α'λλακ'η τον όποιον έσημείωνε ή έλιξ επί των υδάτων ή ένίοτε επιπίπτοντα άποτόμως ν'ά καταβροθ'ήσ'ωσι κανέν τεμάχ'ιον στυπίου ριπτόμενον από τ'ου πλοίου. Εις τ'η βάθος του όρίζοντος δυθ' τρεις ροσιτήρες έξηκόντιζον μεγάλους π'όακας υδάτος, ως λευκά πυροτεχνήματα.

'Ο νέος έφ'ινατο δι' τ'ου βλέμματος π'ρακκολευθ'ών τ'ους πελωρίους κύκλους των όρνέων επί τ'ου σ'αφπειρίου β'ήθους του ούρανο'υ, συγκεχυμένους όμως έντός τ'ης διανοίας του άνεπ'χρίστατο τ'η είδύλλιον του λευκού 'Αλγερίου, ή ξανθ'η άγνωστος των όνειρων του, και τ'η κομψ'ά δελτάρ'ια τ'ά όποια ήρχοντο εις έκάστην προσόρμισιν ν'ά φέρουν νέας συγκινήσεις και νέους π'αλμούς.

Π'ώς έμενον ζωηρά και γλυκύταται α'ι άναμνήσεις α'υτάς τ'ης γραφικής πόλεως. Τ'η π'ανόρμα των λευκών οίκ'ων τ'ης, οί κατ'άφυτοι έκ'ατέρωθεν λόφοι, τ'η λευκά

βουρούζ'ια των μεγαλοπρεπών 'Αράβων, τ'η γραφικώτατον Καμπ'αχ, οί Ζουάδα τ'η γ'αουλέδ και α'ι μυστηριώδεις Μυρητανάκι με τ'η κεκλυμμένα πρόσωπα και τ'ους ζωηρωτάτους μαύρους όφθαλμούς των.

Κ'ατι ως α'ιγλη περιέβαλλε και έρωτιζε τ'η πανόρμα τ'ούτο, τ'η φ'ως δυθ' μεγάλων και δροσερών όφθαλμών, ή ροδάχ'η άγνόητης ένός παιδικού προσώπου, και ο φωτιστάφ'νος ένθ'ης κόμης τ'ην όποιαν έχρούτιζεν εις φανταστικήν παιπ'άλην ο λ'αμπ'ρός 'Αφρικανικός ήλιος.

'Ω ! έκείνοι οί φ'οίνικες οί ήποϊοι ταλαντεύουσαι τ'όσον επιχαρίτως τ'ας πτεροφ'όλους κορυφ'ας των, α'ι κομψ'ά α'ψ'ίδες και τ'η Μωσ'ικά των Μυρητανικ'ων οίκ'ων και ο άφθονος και πελ'χιστικός ήλιος, όστις έν τ'η μεσημβριν'η θερμότητ'η του τ'όσον μεταμορφώνει και έξιδανικ'εύει

Π'ώς έπεθύμει ν'ά επανήρχετο δι' μ'ις εις τον ήλιόλουστον έκείνον τόπον, όστις έμεινε πλέον ώρ'ηον μόνον και ζωηρόν όνειρον, ν'ά άνήρχετο πάλιν τ'ας κλιμακωτάς δόδους του λιμένος, ν'ά έπ'ερχε εις τ'ην πλατείαν του π'έρκου Μπ'ρεσσ'όν, και έκείθεν εις τ'ην αγαπητήν οδόν Μονπ'ανσιέ.

('Ακολουθεί)